

ger, at mange mennesker slet ikke får gavn af skattelettelse. 1,7 millioner familier er ikke inviteret med til regeringens forbrugsfest, virkningen på beskæftigelsen er yderst usikker, hvilket de seneste tal jo også viser, og samtidig er det særdeles usikkert, hvem der skal betale skattelettelse. Til gengæld er det helt sikkert, at vi kunne have brugt de mange, mange milliarder langt mere fornuftigt ved at investere i fremtiden og gøre Danmark mere robust for alle danskeres skyld.

Fordelingen af skattelettelse er et selvstændigt kapitel. Ingen med en indkomst under 20.000 kr. om måneden får del i skattelettelse. Jeg skal hilse og sige, at der er ganske mange helt almindelige danskere, der ikke har en højere indkomst, og at mange mennesker ligefrem oplever skattelettelse som en skattestigning. Det fremgår tydeligt af de netop udsendte nye forskudsopgørelser, at i 2004 stiger skatten for ganske mange mennesker, og forklaringen er selvfølgelig, at rigtig mange mennesker blot får pseudoskattelettelse og alene er henvist til at betale ekstra skat af deres opsparing, det såkaldte SP-bidrag. Der er ingen reelle skattelettelse for dem, man fodrer hunden med dens egen hale.

Regeringen afviser enhver tale om, at penge fosser ud af statskassen. Der er overskud på statens budget – godt nok ganske minimalt – og så er der ingen problemer med at give skattelettelse, siger finansministeren. Hvis uafhængige økonomer som vismændene påpeger, at regeringen er bagud med gældsafviklingen, og at skattelettelse underminerer holdbarheden i dansk økonomi, afvises de blot med arrogant foragt. Der er ikke noget at komme efter, siger man, og så følger de sædvanlige hysteriske personangreb på politiske modstandere og eksperter.

Også når det gælder kampen for fred, demokrati og menneskerettigheder forsømte regeringen foråret. Lektor Blomme sagde altid: Du skal ikke tro, du skal vide, og statsministeren lod sig åbenbart inspirere. Det er ikke noget, vi tror, det er noget, vi ved, sagde statsministeren om masseødelæggelsesvåbnene i Irak, som endnu ingen har fundet.

Det, vi ved nu, er, at regeringerne i Washington, London og København manipulerede sig frem til grundlaget for krigen i Irak. Vi ved nu, at krigens fortalere aldrig gjorde sig realistiske forestillinger om, hvordan man ville sikre den irakiske befolkning fred, demokrati og stabilitet,

og her et års tid efter, at præsident Bush erklærede krigen for vundet, kan vi desværre konstatere, at han er på vej til at tabe freden. Saddam Husseins ugerninger er glædeligvis stoppet, men med den voldelige udvikling i Irak og præsident Bushs støtte til Sharons annektering af Vestbredden er udsigterne til en fredelig og stabil udvikling i Mellemøsten dystre.

Krigen mod terror har sat menneskerettighederne under et voldsomt pres, og det er i bedste fald tvivlsomt, om den har svækket terroristerne. Regeringen har haft masser af muligheder for at sige fra over for præsident Bush, men i stedet graver regeringen sig dybere og dybere ned i et aggressivt forsvar for den katastrofekurs, der nu viser sig at have en meget mørkere bagside, end nogen i deres vildeste fantasi havde forestillet sig. Hermed har statsministeren i Danmark indskrevet sig i historien som en af de sidste ultrakonservative høge, der ukritisk stiller sig bag Bushadministrationens vision om ubegrænset amerikansk magtanvendelse, for efter at have set billederne af grusom amerikansk tortur af irakiske fanger er selv den yderste højrefløj i både USA og Danmark på vild flugt fra egne standpunkter.

Kl. 10.05

Tænk engang, hvis regeringen ikke havde forsømt forårets muligheder. Tænk, hvis Danmark allerede før dokumentationen af amerikansk tortur havde lyttet til advarslerne fra Amnesty International og Røde Kors om krænkelserne af fangerne i Guantánamo, i Afghanistan og i Irak. Tænk, hvis statsministeren langt tidligere havde krævet amerikansk overholdelse af Genèvekonventionen og advaret imod amerikansk godkendelse af Sharons aggressive fremfærd mod palæstinenserne.

Forårets forspildte muligheder kommer ikke tilbage, men det er på tide at gardere sig mod nye fejltrin. I Socialdemokratiet har vi hele tiden ment, at Danmark ikke er stort nok til at have mere end én udenrigspolitik. Vi har anerkendt Danmarks ansvar som en del af besættelsesmagten og støttet de militære bidrag til koalitionsstyrken, og vel at mærke selv om regeringen lod hånt om vores opfordring til at bruge det danske engagement konstruktivt i kritisk dialog med Bush. Vores vilje til forsoning er usvækket, men det må nu være op til regeringen at demonstrere, om kursændringen er oprigtig eller blot endnu et krumspring til ære for medierne og vælgerne.